

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Hai, ngày 01/04/2024

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 83

Người có thể bình an sống trên thế gian này là đại phước báu. Để có thể sống an, Hòa Thượng dạy chúng ta làm đúng nguyên tắc thì không có sai sót và tu hành muốn có lực thì học tập Kinh Pháp để nhận ra lỗi lầm. Ngài dạy chúng ta không kết oán thù với người vì tham sân si sẽ chướng ngại đạo nghiệp và thận trọng khi khởi tâm động niệm. Ngài sách tấn chúng ta tu thiện tích phước, niệm Phật cầu sanh Tịnh Độ.

Hòa Thượng nói: ***“Chúng ta sống trong thế gian đầy sự phức tạp, thiên tai nhân họa diễn ra một cách triền miên”***. Thiên tai chỗ này vừa dứt thì chỗ khác nổi lên. Đây là thế gian vô thường, cõi nước không an. Lời nói này được nhắc nhở không phải để chúng ta bi quan yếm thế mà để chúng ta phản tỉnh về sự vô thường của cuộc đời.

Biết cuộc đời vốn là vô thường nhưng con người vẫn chìm đắm trong tư dục thì khổ đau sẽ chồng chất. Nếu có thể phản tỉnh cao độ, nhận thức được rằng mọi thứ đang diễn ra xung quanh là không thật thì mọi sự mọi việc đến với mình hay ra đi đều nhẹ nhàng. Tất cả chúng ta đều đang trong giai đoạn chuyển đổi cách biết cách thấy của mình.

Trong cuộc đời đầy bất an vì con người luôn tham lam, giành giật, Hòa Thượng nói: ***“Có thể bình an trải qua một đời thì đây chính là đại phước báu. Vạn nhất không nên sanh sự”*** Sanh sự là làm các việc sai trái. Chỉ cần y theo giáo huấn của Phật, Thánh Hiền, trải qua một đời sống khắc chế biết đủ thì sẽ an vui vì không có mong cầu.

Người bất an vì quá mong cầu còn người an vui vì không có mong cầu. Không có mong cầu không có nghĩa là không làm gì mà là làm rất nỗ lực. Giống như phải làm đất thật tốt trước khi gieo hạt sau đó phủ một lớp sơ dừa để cây con phát triển rồi tiếp tục chăm sóc với dinh dưỡng và nước đầy đủ qua một thời gian thì cây con lớn dần và ra trái.

Mọi sự mọi việc cứ đúng nguyên lý nguyên tắc tận tâm tận lực mà làm thì kết quả đúng như vậy. Cho nên ***“ít muốn biết đủ thì thường vui”***. ***“Ít muốn”*** không phải không làm gì cả mà làm tất cả nhưng không mong cầu. Có những người chưa làm đã mong cầu hoặc vừa làm vừa mong cầu, thậm chí lo lắng đến mức không ăn không ngủ được.

Hòa Thượng nói: ***“Mình tự mình gây sự bất an và áp lực cho mình. Mọi sự mọi việc trong cuộc sống này, dù là thế gian hay xuất thế gian pháp, nhất định đều phải***

tuân thủ nguyên lý, nguyên tắc, chuẩn mực thì không có sai sót. Mình sẽ an giữa những người bất an.

Nếu chúng ta tùy tiện làm theo cảm tình thì sẽ có sai sót. Có cảm tình rồi thì sẽ làm các việc vì cái “*ta*” và vì cái “*của ta*” mà làm. Như vậy chúng ta không khống chế tập khí phiền não nên chúng ta sẽ bất an. Ngược lại, chúng ta không để tập khí dẫn dắt thì tâm sẽ an.

Ví dụ nghe giá cả thị trường tăng đột biến thì tâm liền bất an. Vì sao? Vì tâm tham cầu. Chúng ta chỉ cần điều chỉnh một chút trong đời sống, ví dụ, xăng lên giá thì giảm bớt việc đi lại hay giá thực phẩm tăng thì ăn ít một chút. Cho nên người xưa nói: “*Nhân đạo vô cầu, phẩm tự cao*” – Con người đạt đến chỗ không mong cầu thì đạo đức phẩm hạnh tự cao.

Thực hành câu nói này quả là khó vì khi chúng ta đụng phải việc thì tâm lo lắng mong cầu liền khởi lên. Công tác giáo dục cũng vậy, lớp học có một hay hai em đến, chúng ta vẫn dạy chứ không nên phiền não vì việc đó. Nếu phiền não thì đó là cái “*ta*” và cái “*của ta*” nổi lên, từ đó sẽ làm chúng ta bất an.

Việc tu hành niệm Phật cũng thế, chỉ cần làm đúng nguyên lý nguyên tắc chứ không nên nóng vội lo lắng về việc bao giờ vãng sanh mà quên mất rằng mình đang trôi theo “*tham sân si*”, vẫn luôn “*tự tư tự lợi*”, vẫn ham hưởng thụ “*năm dục sáu trần*” hay “*danh vọng lợi dưỡng*”. Đừng quên rằng Phật A Di Đà là tự tánh của chúng ta.

Có người hỏi Hòa Thượng xem giúp người ấy có vãng sanh không. Hòa Thượng nói việc đó phải hỏi chính mình. Đối với pháp môn tu hành, mình áp dụng có đúng nguyên lý nguyên tắc không? Đối với tâm mình, mình có thật sự buông xả hay vẫn dính mắc? Nhìn vào đó là tự mình có thể biết. Nếu còn dính mắc vào “*danh vọng lợi dưỡng, tự tư tự lợi*” thì Phật A Di Đà có đến rước thì mình vẫn là chưa xong việc, chưa thể ra đi.

Hòa Thượng nói: “***Phần đông người tu hành đều tu không có lực là vì sao? Là do tâm cảnh giác không được đề khởi. Nguyên nhân là vì không đọc Kinh, không nghe Kinh, không chịu học tập giáo huấn của Phật, Bồ Tát, Thánh Hiền***”. Cho nên Hòa Thượng thường khuyên người sơ học rằng mọi người phải đem Liễu Phàm Tứ Huấn trước tiên đọc qua 300 lần khiến cho có ấn tượng sâu sắc. Nhờ đó, mỗi giờ mỗi phút luôn đề cao cảnh giác thì tu hành mới có lực.

Chúng ta đã trải qua khoảng 2000 giờ học tập, nếu không có thời gian này thì chúng ta chắc chắn khó thay đổi tập khí của chính mình. Chúng ta có thể dụng công nghe lại, đặc biệt là Chuyên đề 1200 đề tài của Hòa Thượng. Trong chuyên đề, Ngài đã nói hết tập khí xấu của mỗi chúng ta. Tập khí không phải được nghe một hai lần mà có thể nhận ra. Bản thân chúng tôi nghe qua vài chục lần mới nhận ra, rồi nghe thêm vài chục lần nữa mới bắt đầu thay đổi từng chút một.

Cho nên nếu ngày ngày không đọc Kinh nghe pháp thì chúng ta không thể thâm nhập lời dạy của Phật. Bộ não của chúng ta chứa đủ thứ, toàn là vọng tưởng xấu ác chứ không chứa lời giáo huấn của Phật Bồ Tát Thánh Hiền, vậy nên tâm cảnh giác không được đề khởi.

Hòa Thượng dạy: **“Chúng ta không nên kết oán thù với người cho dù người ta báo oán hay không báo oán. Chỉ cần chính mình vẫn còn tham sân si thì nhất định sẽ chướng ngại đạo nghiệp”**. Mình đã kết oán thù với người thì cho dù người ta có đến báo oán hay không thì nghiệp lực tham sân si của mình sẽ chướng ngại sự tu hành của mình.

Các bậc Tổ sư đại đức xưa kia khi làm xong mọi phật sự sẽ tìm về nơi thanh tịnh để dưỡng tâm. Các Ngài còn làm như vậy huống chi chúng ta suốt ngày bao chao dao động ở nơi ồn náo, không khéo lại kết oan gia với người thì nhất định có chướng ngại. Tuy nhiên, chúng ta cũng không nên có tư tưởng xa lánh, không dám làm mọi việc vì sợ sai. Nếu vậy, chúng sanh sẽ không được lợi ích. Chỉ cần chúng ta y theo chuẩn mực của Phật Bồ Tát Thánh Hiền thì sẽ không sai.

Lễ tri ân Cha Mẹ và Vợ Chồng vừa rồi đông đến như vậy luôn có nguy cơ xảy ra các chuyện bất trắc, thế nhưng, ngày hội đó đã đi qua một cách vô cùng viên mãn. Vừa rồi lớp Kỹ Năng sống ở Trà Ôn tổ chức sinh nhật tri ân cho các con mà từ trường ngập tràn cảm xúc, đầy sự yêu thương và những giọt nước mắt. Nếu chúng ta vọng tưởng sợ hãi không dám làm thì làm sao có thể giúp các gia đình có một niềm hạnh phúc như vậy. Chỉ cần chúng ta chí thành cảm thông, tận tâm tận lực sẽ được Phật Bồ Tát gia trì, long thiên thiện thần ủng hộ và chúng sanh ở các tầng không gian sẽ hỗ trợ.

Hòa Thượng nói: **“Nhân quả báo ứng rất nhanh. Người tu hành phải thường hay đề cao cảnh giác, tự mình phản tỉnh”**. “Chớ làm các điều ác. Vâng làm các điều thiện. Giữ tâm ý trong sạch. Đó là lời Phật dạy.” Theo tinh thần của Bồ Tát đạo là việc ác không làm nhưng việc thiện, lợi ích chúng sanh thì nhất định phải tích cực mà làm.

Hòa Thượng nói: **“Nếu không hiểu được nhân quả thì không hiểu được sự tu hành và nếu không biết lỗi lầm của chính mình thì làm sao có thể sám hối được nghiệp chướng. Cho nên phải thường nghe Kinh, nghe pháp để phát hiện ra lỗi lầm của chính mình. Người không biết lỗi lầm của chính mình là người không có trí tuệ. Còn nếu không thể sửa đổi được sai lầm của chính mình thì đó là nghiệp chướng”**.

Mình xem lại xem mình có tập khí nào mà không thể sửa được không? Gần đây, chúng tôi bị đau chân nên bản thân chúng tôi trước khi được bác sỹ kê đơn thuốc đã chủ động điều chỉnh giảm các món ăn nhiều đạm như nấm và đậu phụ, tăng cường ăn những món rau củ. Đó là cách thay đổi chính mình. Tuy nhiên, người thế gian thì tuy bị bệnh nhưng vẫn ăn thịt nhiều đạm.

Ba của chúng tôi ăn uống rất đơn giản nhưng vẫn ăn mặn không thể ăn chay vì ăn chay luôn cảm thấy còn cào trong người. Bản thân chúng tôi nghe Hòa Thượng sách tấn một câu rằng “*miệng nào niệm Phật, miệng nào ăn thịt chúng sanh*” là chúng tôi liền ăn chay. Cho nên Hòa Thượng nói không thay đổi được tập khí hay sai lầm của chính mình thì đó chính là nghiệp chướng.

Hằng ngày học Phật tu hành không gì khác hơn là tự mình phản tỉnh, kiểm điểm tập khí của mình. Người chưa sửa được là do chưa có quá trình dài tu tập, còn chúng ta có quá trình dài tu tập mà không sửa đổi được là do nghiệp chướng. Cho nên Hòa thượng khuyên chúng ta ngày ngày nghe Kinh, nghe pháp để thấm nhuần lời dạy của Phật Bồ Tát Thích Hiền thì mới nhận ra sai lầm từ đó biết sửa đổi.

Hòa Thượng nhắc chúng ta nhân quả báo ứng rất nhanh. Vì sao nhanh? Vì đó chỉ là giọt nước tràn ly. Tập nghiệp xấu ác chúng ta đã tạo ra vô lượng vô biên trong nhiều đời nhiều kiếp, cho nên ngày nay chúng ta chỉ làm thêm một chút nữa thì nước sẽ tràn ly. Tuy nhiên, có người cả đời làm ác mà vẫn giàu có, đời sống an vui là do nhân thiện đời trước họ tạo đã chín muồi nên họ chỉ việc hưởng. Hãy nhìn vào phút cuối, kết cục sau cùng của họ mới hiểu rõ nhân quả họ làm.

Người không biết rõ nhân quả cũng là người không biết tu hành. Họ hoàn toàn làm các việc vì lợi ích bản thân hay mượn Phật pháp để nói nhưng không có lợi ích cho chúng sanh nên bề ngoài như thể đang tu hành nhưng thực ra kết quả hoàn toàn ngược lại. Đây là người không hiểu, không sợ về nhân quả. Họ không hiểu trồng dưa được dưa, trồng đậu được đậu.

Chúng tôi trồng đậu que đã năm sáu tháng rồi mà vẫn cho ra trái hay su su một nhánh ra ba trái. Đó là quả vậy nhân là do chúng tôi đã chăm sóc rất kỹ lưỡng từ lúc làm đất, trộn phân, tưới dinh dưỡng. Chúng ta làm được nhân tốt thì nhất định có quả tốt. Người không biết nhân quả, không sợ nhân quả thì sẽ tùy tiện tạo tác. Giáo huấn của Phật để làm lợi ích chúng sanh nên nếu lấy giáo huấn của Phật lừa gạt chúng sanh và làm lợi ích cho mình thì đó là tạo ra một nhân quả đáng sợ.

Hòa Thượng dạy chúng ta: “***Khởi tâm động niệm của chúng ta không phải gánh vác trách nhiệm với ai nhưng mình có trách nhiệm với chính mình.***” Chúng ta vọng tưởng, nghĩ Đông nghĩ Tây, nghĩ thành bại, tốt xấu, hơn thua, thiện ác không hề mắc mớ đến ai, không có trách nhiệm với ai nhưng nó sẽ phá hỏng tâm thanh tịnh của chúng ta. Đó là trách nhiệm với chính mình.

Khởi tâm động niệm của mình sai trái chính là lý do vì sao ngày ngày chúng ta không vui, luôn sống trong buồn lo, bực dọc. Chúng ta tưởng rằng mình không cần phải giữ tâm thanh tịnh, khởi tâm động niệm tốt hay xấu không liên quan đến ai. Mình tưởng như thế không có việc gì. Nhưng không! Mình phải gánh vác trách nhiệm với chính mình.

Hòa Thượng nói: “**Nếu không phát tâm tu thiện tích phước, niệm Phật cầu sanh Tịnh Độ thì sau khi trải qua một thời gian rất ngắn trong cuộc đời này, e rằng chúng ta lại phải đi vào dòng sinh tử luân hồi nhiều kiếp chịu khổ đau**”. Chúng ta chủ quan cho rằng khởi tâm động niệm của mình không liên quan đến ai nên chúng ta cứ để vọng tưởng chi phối nhưng chỉ cần vài chục năm qua đi, lúc ấy, chúng ta phải chịu trách nhiệm với chính mình, chúng ta phải trải qua trường kiếp luân hồi chịu khổ.

Hòa Thượng lại nói: “**Chỉ có người có đại trí tuệ mới nhận rõ được sự thật**” tức là nhận rõ được mọi sự mọi việc xung quanh, đâu là điều nên làm và không nên làm. Việc nên làm là việc giúp cho mình và cho người. Còn việc không nên làm là việc không giúp cho người, không liên quan đến người mà chính mình lại phải gánh chịu trách nhiệm nhân quả của của việc làm đó.

Bài học hôm trước, Hòa Thượng dạy chúng ta nếu là bậc thiện tri thức chân thật thì rất khiêm tốn, nơi nơi đều tỏ ra không bằng người. Tuy rằng khiêm hạ như vậy nhưng đều luôn tận tâm tận lực thành tựu việc tốt cho người.

Từ đây chúng ta phản tỉnh rằng những lời nói ngon ngọt, tán tụng khoa trương sáo rỗng không hề liên quan đến hạnh phúc gia đình hay liễu thoát sanh tử. Thậm chí có nhiều chúng sanh vì nghe lời ngon ngọt đó mà bị gạt tiền bạc.

Hòa Thượng cũng dạy hằng thuận chúng sanh, tùy hỷ công đức phải nương vào lý trí chứ không nương vào cảm tình. Những việc gì chân thật lợi ích cho xã hội cộng đồng thì chúng ta tích cực làm, tuyệt đối không vì lợi ích riêng hay do được tán tụng mới làm.

Cả một đời, Hòa Thượng làm biết bao nhiêu việc cho chúng sanh nhưng Ngài đến và đi đều không không. Ngài luôn nhận mình đức hạnh không đủ, không có học vấn, không có năng lực. Một người như Ngài mà có cảm nhận như vậy thì chúng ta hãy xét lại mình để mình dũng mạnh tinh tấn hơn./.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!